

הדרגת שירת תברון (ע"ר)
ני"ש שירת עמנו הי"ד

למקומו של חידוש אייר

קדושת הזמן מתפשטת היא על כל אורך הזמן, ברוך ד' יום יום, והולכים קוי אורי הקודש ונמשכים בצורה מסותרת, עד שבאים לידי הבעה וגילוי בזמנים המקודשים, בקדושת השבת, תחלה למקראי קודש, בתור קדושה מקורית, שהיא משפעת קדושה על העולם ועל ישראל, ובקדושת הימים טובים, בתור מקבלי שפעת הקודש, על ידי ישראל דקדשינהו לזמנים.

אלוהא הקודש ק"ע

עין אי"ה - עגבת ב'

הפסק זמני. וזה הזמן כשיש בו משום הכשר מורכב, שקונה (עצמית) [עצמות] מורכבה משתי התמציות, יש לו כבר מטרה עצמית. הקנין של יציאת מצרים הוא קנין האופי העצמי שבחירות האומה, העמדה על התכונה הנשמטית, מחופשה מכל מועקת זרים, והתכונה של מ"ת (=מתן תורה) הלא היא אותו האור האלהי שראוי להקלט רק בהיות? (העצמית) [העצמות] הישראלית כבר משוכללה ומוצאה לאור. החודש האמצעי, ירח זיו, הוא אשר קלט בו את ההכשר המורכב של (העצמית) [העצמות] הטפוסית הישראלית והקליטה העליונה של אור התורה שהוכשרו עי"ו, ומתוך אופיו המיוחד, עם כל מה שהוא משמש בתור מעביר ממעמד הזיון גדול של יציאת מצרים למעמד החזון המתרום מכל גדלות של מ"ת (=מתן תורה), שהיה ראוי מטעם שימוש ההכנית להחסר, יש בו ג"כ משום חוכן עצמי מורכב, שע"כ אייר דההיא שתא עבורי עברוהו.

נה. אמרי לך רבנן, אייר דההיא שתא עבורי עברוה. הזמן יש לו תכונה עצמית ותכונה אמצעית. תכונה עצמית מצד אותם ההופעות והרווחים, העדונים והענוגים של הזמן ההוא בעצמו, והאמצעית היא מצד אותו התוכן שזה הזמן מכשיר ומכין למדרגה יותר עליונה ומלאה מזו שהוא בעצמו מוכשר לזה בנקודתו העמדתית, בחוגו המיוחד לו, בחדשים, מתואר הדבר בתיאור החודש המלא והחסר. המלאות מורה על הרחבת הזמן מצד תוכנו העצמי, שמצדו אין לדחוק ולצמצם את ערכו, וראוי הוא להמדר בטפיפה במדה שוחקת. והחסר מורה יותר על תכונתו האמצעית, שע"כ הוא מתפשט רק ע"פ מדת ההכרח ולא יותר. אותו החודש הממצע בין הופעת יציאת מצרים להופעת מ"ת (מתן תורה), מצד יחושו אל הגודל שבאלה המעמדים יש לו תואר שביל ממצע ומעביר שהוא התוכן של הכונה האמצעית שבזמן, שלעומתו מצטייר תיאור החוסר בחדשים. אבל יש עוד אופן באמצעית שהיא מטרה לעצמה, כלומר לא רק מעבר פשוט, כ"א כח מורכב שמכשיר לקלוט שני אורות, והופעות גדולות, שמפני גדלם ובהיקותם מוכרחים להיות מופסקים זה מזה

... ימי הספירה איפה הם הימים המסוגלים ביותר להחעלות בקדושה, אך לעומת זאת הם רגישים יותר להתדבקות בקליפות הטומאה. כי כלל ידוע הוא שכל המקודש ביותר הן במקום, הן בזמן, בכל נושאי הקדושה, עלול להפגע ע"י הסטרא אחרא שיונקת את חיותה רק מהקדושה, וזהו הטעם שבימי הספירה צריך להזהר יותר ממגע עם חברותא רעה ומדברי סכנה, וזולת שני ימים מסוימים בימי הספירה שאין הקליפה יכולה לשלוט בהם. והם יום העשרים בעומר (ה' באייר) יום הארבעים ושניים בעומר (כ"ו באייר) כידוע לידועי חן. ועובדה היסטורית מופלאה היא שתלמידי הגר"א ביום העשרים בעומר בזמן תחילת פעולתם כיסוד הישוב בירושלים בשנת תקע"ב, אותה שנה הניחו את היסוד של בית מדרש אליהו על שם רבנו הגר"א בירושלים, ראו ברוח קדשם שנפתח החלון הראשון במחיצת הברזל להתזורה החבור של זכות אבות שהיה נפסק מאז זמן חורבן בית המקדש. תלמידי הגר"א ותלמידי תלמידיהם הבאים אחריהם נצלו את שני הימים האלה להנחת יסוד למפעלי קדושה שונים בירושלים. (גורן, ר"ט, ה' ה' ה' ה')

לשמוע את הגאולה

ניסן-ראיה, אייר-שמיעה/ שם משמאל' ויקרא פרשת קדושים

הנה לפי סדר לידת השבטים מתייחס חודש אייר לשמעון, וכן הוא בזה"ק, וחודש ניסן לראובן, ושם ראובן על שם כי ראה ה', ושם שמעון על שם כי שמע ה', והרי שני החדשים האלו בחינת ראייה ובחינת שמיעה.

ובזה"ק כי ראייה היא מקרוב ושמיעה מרחוק, והיינו כי בניסן ראו ישראל בעיניהם אלקות כמו שנאמר: לא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא וגאלם, וכן ובמורא גדול זו גילוי שכינה, ואחר כך בים: וירא ישראל את ה' הגדולה ואמרו זה אלי וראתה שפחה על הים. וכן נשאר לדורות שנתנין מן השמים התעוררות לכל איש נלבב בבחינת ראייה.

אך בחודש אייר נשארה רק בחינת שמיעה מרחוק, והנה כתיב (תהלים מ"ה): שמעי בת וראי והטי אזנך, וכבר אמרנו במקום אחר ענין הטיית אוזן הוא להיות כודף אחר עומק הכוונה ולא יסתפק בשטחיות הענין, כמו מי שהוא מטה האוזן לשמוע היטב לבל יאבד ממנו שום הגה ושום הברה למען ישכיל על עצם הכוונה. וכן הוא בחודש הזה שצריך האדם להשכיל על הכוונה, שהמבוקש מהאדם איננו כשהוא רואה את האלקות בעיניו, שלדבר זה לא היתה צריכה הנשמה לרדת לזה העולם, ואם כן כל כוונת הנסים וההארות הגדולות של חודש ניסן היו הכנה לבד לימי ההסתה והחושך, אחר הסתלקות הארת ניסן, ולקיים (מיכה ד'): כי אשב בחושך ה' אור לי, ואחר שהאדם משכיל על דבר טוב לחדש מעשיו כקטן שנולד ... למצוא האלקות אף בימי ההסתה, באין אחר כך לחודש סיון המתייחס ללוי, על שם: הפעם ילוה אישי אלי, וזוכין לחיבור ודיבוק ונשיקין דרחימא דחג השבועות:

ויש לומר שענין ג' חודשים אלה מרומזין במזלות: טלה, שור, תאומים.

כי הטלאים אין הבעלים נותנין עליהם עול אלא מבקשין להם מרעה טוב ויפה, והמה נמשכין אחר הרועה, ולעומת טובת המרעה נהנין הבעלים מהם בגזות וולדות, ואם יתן עליהם עול הם מתכחשין והגזות והולדות יהיו דלים ורעים, כן מתלמה ענין ההנהגה העליונה בימי ניסן כמו שנאמר: (הושע י"א) בחבלי אדם אמשכם בעבותות אהבה, וישראל מקיימין (שיה"ש א') משכני אחריו נרוצה, ומתפנקין על רחמי מאריהון, וכן כתיב (ירמי' ב') זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך לכתך אחרי במדבר, והכל הוא באהבה וחיבה יתירה.

אך חודש אייר מזלו שור, והוא שור לעול, וכמ"ש (תהלים קכ"ו) הלך ילך ובכה נושא משך הזרע, כי איננו מרגיש מתיקות העבודה כל כך, ואעפ"כ הוא מטה שכמו לסבול עול תורה אפילו בזמן ההסתה והסתלקות האור כי טוב של ימי ניסן.

ובשביל זה זוכין לחודש סיון שמזלו תאומים, ובמדרש (שיה"ש"ר פ' ה') אחת היא יונתי תמתי כמו תאומתי, שהוא תכלית התדבקות במקור החיים, לא אני גדולה ממנה ולא היא גדולה ממני, כבמדרש שם:

[הערה: לפי האר"י הקדוש הסדר הוא לפי הדגלים: ניסן-יהודה, אייר-יששכר, סיון-זבולון]